Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 167. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го ЛИПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 22, 1977 No. 167. VOL. LXXXIV.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ТАКИ ПРОГОЛОСИВ ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ, ЗАКЛИКАЄ АМЕРИКАНСЬКИЙ НАРІД „ВИЯВИТИ ПІДТРИМКУ ДЛЯ НАРОДІВ, ЯКІ ЗМАГАЮТЬСЯ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, ВОЛЮ І ЛЮДСЬКІ ПРАВА"

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер підписав в середу, 20-го липня, традиційну вже в Америці Президентську Проклямацію, проголошуючи третій тиждень липня, який почався 17-го липня, Тижнем Поневолених Націй. Інформацію про дещо спізнене підписання цієї Проклямації подали пресові агенства і за ними інші засоби масової інформації в четвер, 21-го липня. „Ню Йорк Таймс" з тією датою подав на 20-ій сторінці за Ройтером тільки коротку вістку, в якій сказано: „Президент Картер проголосив сьогодні (20-го липня) цей тиждень, як Тиждень Поневолених Націй та прохає американців задемонструвати свою підтримку для народів, які змагаються за свою національну незалежність, волю і людські права. Його (президента Картера) акція базована на резолюції, яку схвалив Конґрес в 1959-му році, прохаючи Президента призначити третій тиждень липня як Тиждень Поневолених Націй, для підкреслення засуду перебрання Совєтським Союзом Балтійських держав та появу комуністичних урядів у Східній Европі, Китаю, Кубі, Північній Кореї і Північному В'єтнамі".

Другий нюйоркський щоденник, „Дейлі Ньюз", з тієї самої дати подає за аґенством Асосієйтед Пресс" подібну вістку, в якій сказано: „Президент Картер учора підписав щорічну проклямацію, проголошуючи Теждень Поневолених Націй. Діючи спізнено, Картер проголосив тиждень, який почався минулої неділі, таким, що закликає до спеціяльних відзначень для „виявлення американської підтримки для тих, які змагаються за національну незалежність, волю і людські права". Такі проклямації видавано кожного року від 1959".

Ці повідомлення потвердив, на телефонний запит з редакції „Свободи", пресовий секретаріят Білого Дому, подавши при цьому і повний текст проклямації Президента, яку друкуємо в англійському оригіналі і українському перекладі.

ДЖІММІ КАРТЕР

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

ПРОКЛЯМАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ

Від 1959-го року Конґрес ЗСА спеціяльною резолюцією 73-212 уповноважив і закликав Президента проголосити третій тиждень липня Тижнем Поневолених Націй.

Наша власна країна була встановлена на глибокій вірі в право національного самовизначення. Через цілу нашу історію ми боролися, щоб надати значення цьому принципові і нашій вірі у волю та людські права.

Тому, визнаючи це зобов'язання, я, Джіммі Картер, президент З'єднаних Стейтів Америки, цим визначаю тиждень, що починається 17-го липня, Тижнем Поневолених Націй. Я закликаю населення З'єднаних Стейтів відмітити цей тиждень відповідними церемоніями і активностями, демонструючи піддержку Америки для тих, які змагаються за національну незалежність, волю і людські права.

На посвідчення цього, я кладу свій підпис цього 20-го дня липня, в році Божому 1977-му та 202-му році Незалежности З'єднаних Стейтів Америки.

Джіммі Картер

CAPTIVE NATIONS WEEK 1977

BY THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA PROCLAMATION

Since 1959, the Congress by a joint resolution 73-212 has authorized and requested the President to designate the third week in July as Captive Nations Week.

Our own country was established on a profound belief in national self-determination. Throughout our history, we have fought to give meaning to this principle and to our belief in liberty and human rights.

In recognition of this commitment, now therefore I, Jimmy Carter, President of the United States of America, do hereby designate the week beginning July 17, 1977 as Captive Nations Week. I call upon the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities, demonstrating America's support for those who seek national independence, liberty and human rights.

In witness whereof, I have hereunto set my hand this 20th day of July, in the year of Our Lord 1977 and the Independence of United States of America the 202nd.

Jimmy Carter

Комуністичний В'єтнам домагається від ЗСА фінансової допомоги для „загоєння воєнних ран"

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — В середу, 20-го липня ц. р., Рада Безпеки ОН остаточно полагодила пропозицію про прийняття комуністичного об'єднаного В'єтнаму до Організації Об'єднаних Націй без формального голосування. Над пропозицією Ради Безпеки застановлятиметься ще Сесія Генеральної Асамблеї ОН, яка збереться на свої наради 20-го вересня, але ніхто не сумнівається, що це буде тільки формальність і що В'єтнам буде прийнятий до ОН. Використовуючи цю нагоду, репрезентант комуністичного В'єтнаму Дінг Ба Ті поновно висунув вимогу до З'єднаних Стейтів Америки про уділення більшої фінансової допомоги для „загоєння воєнних ран", бо така допомога була, мовляв, частиною договору про замирення в Парижі. „Це є справа чести, сумління і відповідальности, від яких уряд ЗСА не може втекти", — заявив представник В'єтнаму, не згадуючи, очевидно, що комуністи зламали цей договір, про що недавно пригадував світові колишній державний секретар в уряді Ніксона і Форда Генрі Кіссінджер, кажучи, що комуністи використали тимчасове перемир'я для насильного прилучення Південного В'єтнаму до комуністичної частини. Така поведінка комуністів звільнила уряд ЗСА від усяких зобов'язань, перебраних в часі паризьких переговорів, — заявив Кіссінджер. Не зважаючи на промову представника В'єтнаму, делеґат ЗСА в Раді Безпеки ОН Доналд Ф. МекГенрі виголосив, після узгідненого полагодження справи прийняття, довшу промову, у якій заявив, що ЗСА не використали цього разу права вето тільки тому, що уряд В'єтнаму виказав добру волю і обіцяв передати списки пропавших без вістки американських вояків у В'єтнамі і що американці бажають забути В'єтнамську війну. В загальному кореспонденти звітують, що представники В'єтнаму поводились дуже стримано. Коли після узгідненої ухвали делегати оплескували рішення Ради Безпеки ОН, то Дінг Ба Ті заявив, що це не є нагода для святкування, бо „ми вже давно повинні бути членами ОН, і ми вважаємо це нашим правом".

„ЕПІДЕМІЧНА КАРАНТЕНА" — НОВИЙ ЗАСІБ КҐБ ДЛЯ ЗНУЩАННЯ НАД ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Група політичних в'язнів різних національностей з 35 зони Пермського табору звернулася до діячів Заходу з протестом проти нових методів знущання органів КҐБ над політв'язнями. Документ дуже вимовний для „післягельсінкської атмосфери у концтаборах та в'язницях СРСР.

Текст звернення такий:

Звернення радянських політичних в'язнів до державних і партійних лідерів Заходу.

Протягом кількох років кожного разу під час відвідин нашої країни керівними діячами Заходу всевладний в СРСР Комітет державної безпеки проголошує в системі політичних таборів т. зв. епідемічну карантену. Незв'язаний законом і нормами моралі, КҐБ таким чином не тільки порушує встановлені міжнародним актом правила епідемічних засобів обережности, але і цинічно використовує природній страх людей перед пошестями.

Своїми діями КҐБ на довший час позбавляє наших родичів і без того мізерної можливости побачити нас на небагатора-

(Закінчення на ст. 4-ій)

КҐБ переслухувало Левіча

Москва. — Веніямин Левіч, жидівський дисидент, якому Москва не хоче видати еміграційної візи, був допитуваний в середу, 20-го липня ц. р., аґентами КҐБ на протязі 8 годин про його відносини з Анатолієм Щаранським, відомим жидівським активістом, який очікує суду за „зраду батьківщини". Після арешту 15-го березня ц. р. газета „Известия" обвинуватила Щаранського у співпраці з американською Центральною Розвідчою Аґенцією. Д-р В. Левіч заявив західнім кореспондентам, що допитування цього разу у в'язниці Лефортово не відносилось до його відзначення з нагоди 60-річчя на Оксфордському університеті в Англії, ані до його розмови з кореспондентами, в якій він засуджував совєтську владу за відмову видати йому закордонну візу. Левіч заявив слідчим КҐБ, що він знав Щаранського і що він не вірить, що Щаранський поповнив будь-який злочин супроти СССР.

Заповідають Делеґатський З'їзд Дивізійників у ЗСА

Детройт, Міч. (О. Л-ий). — Із Президії Крайової Управи Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА у ЗСА, осідок якої під проводом інж. Юрія Тиса-Крохмалюка містився через останні чотири роки у Детройті, інформують, що цьогорічний Крайовий З'їзд Делеґатів Братства кол. вояків 1. УД УНА відбудеться в часі вільних днів з нагоди Дня Праці в суботу й неділю, 3 і 4-го вересня 1977 р. на Оселі УРС „Верховина" у Ґлен Спей, Н.Й.

Ділові наради для звітування про дворічну працю уступаючої Крайової Управи та вибору нової Крайової Управи на нову каденцію із осідком на зміну у іншому місті пічнуться в полудне у суботу, 3-го вересня. Вечором того ж дня відбудеться спільна вечеря-бенкет, а після того традиційна дивізійна забава, господарем якої є Станиця в Ню Йорку.

У неділю, 4-го вересня, після участи делеґатів у Службі Божій, буде продовження й закінчення ділових нарад, а о 4-ій год. по пол. відбудеться великий концерт, також заходами нюйоркської Станиці Дивізійників, яку у цій каденції очолює інж. Степан Шепарович.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

СУМІВСЬКИЙ ФЕСТИН

Елленвілл, Н.Й. — В суботу й неділю, 23 і 24-го липня ц.р. тут на Оселі Спілки Української Молоді відбудеться від год. 1-9 вечором Сумівський Фестин, що його влаштовує Осередок СУМА ім. ген. хор. Тараса Чупринки з Ню Йорку. В програмі: танці, співи, виступи гуртка бандуристів, копаний м'яч, відбиванковий турнір, виграші та інші несподіванки. Вечором на забаві гратиме оркестра „Нічна Мелодія" з Рочестеру.

ВЕЧІРКА В ГАНТЕРІ

Гантер, Н.Й. — Комітет Українського Культурного Центру при церкві св. Івана Хрестителя інформує, що тут в суботу, 23-го липня ц.р. о год. 7:30 вечором проф. д-р Ігор Соневицький виголосить другу частину доповіді з музичними прикладами на тему: „Шевченко і музика". О. год. 8:30 відбудеться товариська вечірка з танцями під звуки оркестри „Водограй".

ВОЯЦЬКІ ВЕЧЕРНИЦІ В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. Й. — Заходами Станиці Б-ва кол. Вояків 1-ої Української Дивізії в Ню Йорку тут в суботу, 30-го липня ц. р., о год. 9-ій вечером в залі Лексінґтон готелю відбудуться великі вояцькі вечерниці. Грає оркестра Б. Гірняка, співає Ігор Раковський.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК В ҐЛЕН СПЕЙ

Ґлен Спей, Н. Й. — Українська католицька парохія св. Володимира влаштовує тут в Українському Селі великий храмовий празник св. Володимира, який відбудеться в неділю, 24-го липня ц. р. В програмі: в п'ятницю, 22-го липня год. 7:30 вечером — місійні науки, які проводитиме о. д-р Іван Білянич, опісля сповідь; в неділю, 24-го липня о год. 11-ій перед полуднем — Архиєрейська Служба Божа, яку служитиме Владика Йосиф Шмондюк. Після Богослуження — празник з різноманітною програмою і мистецька виставка під керівництвом мистця Рема Багавтдина.

25-РІЧЧЯ „ГОДИНИ УКРАЇНСЬКИХ МЕЛОДІЙ"

Вашінґтон. — Радіо-телевізійна програма Романа Мариновича „Година Українських Мелодій" відзначатиме в суботу, 6-го серпня на Оселі СУМА в Елленвіллі 25-річчя свого існування. Програма, яка розпічнеться о год. 8-й вечором, включатиме: концерт, забаву з танцями і перекуску. В цьому ж дні, 6-го серпня „Година Українських Мелодій" передаватиме спеціяльні передачі з Боффало, Вашінґтону, Елленвіллу, Ню Йорку, Сан Франсіско, Чікаґо і Філядельфії. Також буде передана телевізійна передача, присвячена 25-річчю із станції WBTB-TV, русло 68 з Ню Йорку.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СВЯТО ВОЛОДИМИРА

Ню Йорк. — Українська православна катедра св. Володимира (160 Захід 82 вулиця) влаштовує в неділю, 31-го липня ц. р., в Українському Селі в Бавнд Бруку, Н. Дж., всенародне свято князя Володимира. У програмі: 30-го липня о год. 6-ій — Вечірня; 31-го липня год. 11-та ранку — Архиєрейська Служба Божа з участю довколишнього духовенства; свячення води біля ставка, а опісля різні гри і забава. Співатиме катедральний хор під керівництвом проф. В. Завітневича. Автобуси від'їдуть від катедри 31-го липня о год. 9-ій ранку із зупинкою біля УНДому при 2-ій евеню.

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ 1977

ЗАКЛИК УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ (УККА)

На підставі Закону 86-90 з 1959 року, що встановив у З'єдинених Стейтах Америки щорічну присвяту третього тижня їх історичного місяця липня ПОНЕВОЛЕНИМ НАЦІЯМ, для прилюдного вияву симпатій, підкреслення пошани і маніфестування духового єднання та моральної підтримки цієї Країни Волі народам, що поневолені Москвою, — цей „ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ" відзначається від неділі 17-го, до суботи 23-го липня цього року.

Цей „ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ" відзначують американські та етнічні групи, патріотичні товариства та організації в цій Країні під проводом Крайового Комітету Поневолених Націй, керованого проф. Левом Е. Добрянським, президентом Українського Конґресового Комітету Америки.

Українська національна спільнота в Америці відзначає цей тиждень під кличем: „В ОБОРОНІ НАЦІОНАЛЬНИХ І ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ ТА ПРОТЕСТ ПРОТИ РУСИФІКАЦІЇ УКРАЇНИ Й ЗНУЩАННЯ НАД УКРАЇНСЬКИМИ ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ!" Від 1972 р., коли почалися масові арештування, наша громада, включно з молодечими та жіночими організаціями, зробила величезну працю для змобілізування американської та світової опінії в обороні нескорених наших земляків в поневоленій Україні.

Тепер ситуація є далі грізною для українського народу, як свідчать драконські присуди на українського поета Миколу Руденка та українського філолога Олексія Тихого, яких засудили на 7 і 10 літ в концтаборах та по п'ять літ заслання з України.

Екзекутива УККА кличе всі свої Відділи відзначити цьогорічний „ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ" відповідними імпрезами.

Кличемо ВСІ НАШІ ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ до співпраці та співучасти в цьогорічному відзначенні „ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ", щоб тим підкреслити підтримку цього важливого Закону в Америці та тим морально допомогти нашим братам і сестрам в Україні у їх боротьбі за повне державне визволення України.

ЕКЗЕКУТИВА
УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Ню Йорк, Н. Й.
Липень, 1977 року

У КОНҐРЕСІ ЗСА ВІДМІЧЕНО ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Вашінгтон. — Від 1958-го року, коли схвалено резолюцію про Тиждень Поневолених Націй, в липні американські законодавці в обох Палатах Конґресу, в Палаті Репрезентантів і в Сенаті, попереджають цей Тиждень, визначений на третій тиждень липня, відповідними заявами і ствердженнями. Так було і цього року, як про це свідчать Протоколи (Рекорди) з нарад Конґресу минулого тижня.

До замітніших виступів для відзначення цього Тижня належить виступ конґресмена Лє Фанте з Ню Джерзі в Палаті Репрезентантів минулого четверга, 14-го липня. Одержавши від спікера Палати згоду на 10-хвилинний виступ, конґресмен Лє Фанте сказав:

„Пане Спікере, в наступному тижні ми вшановуватимемо всіх людей поневолених націй, опанованих комуністичними режимами. Наша Нація з відразою ставиться до обставин поневолення, що їх зазнають багато наших братів і сестер у світі. Наша Нація ненавидить політику Совєтської Росії, яка позбавила велику частину світу тих вольностей, що ними ми користуємось у З'єднаних Стейтах. Наша Нація жахається комуністичного імперіялізму, який довів до поневолення сміливих народів Польщі, Угорщини, Литви, України, Чехо-Словаччини, Латвії, Естонії, Румунії, Східньої Німеччини, Болгарії, Білорусії, Китаю, Вірменії, Азербайджану, Грузії, Північної Кореї, Албанії, Ідель-Уралу, Тибету, Козакії, Туркестану, В'єтнаму, Лясосу і Куби та який намагається ще дальше поширити свою жахливу домінацію... Наша велика нація править за символ незалежности та вольностей для всіх поневолених народів світу... Ми мусимо зберегти Америку, як смолоскип демократичних практик і вольностей. Словами президента Айзенгавера, який підписав закон про Тиждень Поневолених Націй, „я закликаю всіх, що цінять волю, постояти за неї разом з нами. Спільно ми досягнемо перемогу" — закінчив своє слово в Палаті Репрезентантів конґресмен Лє Фанте.

В серпні відбудеться на Союзівці „День Союзянки"

Ню Йорк (Лідія Магун) — Добре підготовані і вдалі імпрези втішаються численними учасниками і охотою їх продовжувати. До таких імпрез у вакаційному часі належить „День Союзянки". Окружна Управа із Відділами СУА в Ню Йорку інтенсивно і дбайливо готується до цього культурно-розвагового дня, який цього року відбудеться в неділю, 21-го серпня, на Союзівці. В різноманітну і багату програму будуть включені наші українські танки, гуморески, сольоспів та показ народних строїв із десяти областей України. Місцевий 89-ий Відділ СУА в Кергонксоні займається приготуванням перекуски після Служби Божої в залі під церквою, а після імпрези буде буфет і виграші. До наших Союзанок з Округи Ню Йорку, сусідніх Округ, а також і дальше віддалених Відділів СУА наше прохання прибути з родинами на це спільне свято.

Воно дає нагоду відвідати Союзівку, подихати чистим повітрям серед зелені та сонцем залитих гір, зустрітися із союзанками і знайомими, дружньо поговорити, обмінятися думками і враженнями.

СКВУ підтримує акцію в обороні Українських Церков

Торонто (ІС СКВУ) — У 1976 р. під патронатом СКВУ відбулася успішна програма виступів пастора М. Бурдо, директора Кестон Коледжу (Центру Дослідів над Релігією й Комунізмом) перед українцями Канади й ЗСА з доповідями про переслідування релігії в Україні. Продовжуючи співпрацю, СКВУ включився в програму „Українського Року" (1978) у Кестон Коледжі.

Важливішими завданнями до виконання протягом 1978 р. будуть:

1) Влаштувати конференцію про переслідування релігії в Україні, яка відбудеться 25-27 серпня 1978 р. у приміщеннях Королівського Інституту Міжнародних Справ у Лондоні, Англія; 2) Допомогти уфундувати бібліотеку україніки в Кестон Коледжі; 3) Затруднити працівника, який займався б дослідами над переслідуванням релігії в Україні й писав би статті на цю тему для поширення серед неукраїнської публіки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Імперіялістична діялектика

Недавно засоби масової інформації повідомляли, що Крайова Рада Безпеки ЗСА розглядала на своєму засіданні справу розбудови і поліпшення цивільної оборони, як також застановлялася над пляном Пентагону, який передбачає масову евакуацію населення з великих міст у випадку атомової війни. Причиною того, чому взагалі дійшло до обговорення тієї справи на Крайовій Раді Безпеки були інформації військової розвідки ЗСА, у якій говориться, що Совєтський Союз витрачає тепер кожного року понад 1.000 мільйонів долярів на цивільну оборону і перенос необхідної, а головно військової індустрії далеко поза великі центри. У пов'язані з цим комуно-московські імперіялісти розбудовують спеціяльні бункри для переховування запасів зерна, бензини, питної води, медикаментів та інших важливих речей. В Москві, Ленінграді і декількох більших містах Совєтського Союзу розпочато будову цілої мережі сховищ від конвенціональних і атомових бомб для населення, а в першу чергу для тих осіб, які працюють в державних і військових установах. Коротко, московські імперіялісти повною парою готовляться до дальших загарбницьких війн, але боячись відплатних акцій з боку ЗСА та інших країн, риються в підземеллях з думкою знайти там захист перед караючою рукою людства.

Справою дальших студій совєтської цивільної оборони займається спеціяльна комісія Крайової Ради Безпеки і фахівці Пентагону, бо, як твердять члени Ради, якщо існує дійсно така можливість захорони населення перед атомовою зброєю, то чому найбільша і найсильніша потуга світу, якою без сумніву є ЗСА, повинна бути позаду, залишаючи своє населення на поталу ворожих атак. „Розпрацювання скорої й ефективної евакуації населення ЗСА з великих центрів, на що ми можемо собі дозволити, було б найкращою відповіддю на приховані пляни совєтської цивільної оборони'', — заявили члени Ради. При тому члени студійної комісії стверджують, що вони вважають дещо перебільшеними інформації про оборонні будови в Совєтському Союзі на широку скалю. Все, що СССР розпрацював, це плян евакуації населення з більших міст на протязі 72 годин.

Немає сумніву, що така студія з боку офіційних чинників ЗСА була потрібна. Вона, хоч недовго триває, але вже причинилася до нової ініціятиви уряду, який дав зелене світло для Пентагону для започаткування нових проєктів розбудови цивільної оборони ЗСА. Крім того, обговорення цієї справи на сторінках преси виказало фальшивість совєтської пропаганди, яка весь час говорить про мир, але імперія готовиться до війни. „Комуністи, носії найбільш гуманного, життєстверджуючого світогляду'' — заявив генеральний секретар ЦК КПСС, а тепер ще й „президент'' комуно-московської імперії Леонід Брежнєв на берлінській конференції комуністичних партій Европи, вимагаючи припинення „гонки зброєнь''. Він твердив тоді, що уряд ЗСА витрачає на цілі озброєння понад 100 мільярдів долярів річно, але в той сам час міністерство оборони Великої Британії подало до відома, що Совєтський Союз уже здобув перевагу над ЗСА у стратегічній зброї. Шкода тільки, що Захід не завжди користується тією методою ставлення протиріч, бо тоді можна б показати вільним народам, не познайомленими ще зі суттю большевицької системи, справжнє обличчя комуно-московських імперіялістів. А це вже було б велике досягнення для Заходу.

Спільність інтересів

Помимо того, що в Китайській Народній Республіці тепер, після перебрання влади Гуо Куо-фенґом і короткотривалої ривалізаційної боротьби за владу між ним і вдовою по Ма- Тсе-тунгові Чіянг Чінг, відносно спокійно, преса не перестає займатися „китайським питанням'' і його, в першу чергу, закордонною політикою не тільки у відношенні до Совєтського Союзу, але також започаткованої вже раніше співпраці із західньо-европейськими державами та З'єднаними Стейтами Америки. Чимало законтивізував китайську проблематику президент Джіммі Картер своєю заявою про нав'язання дипломатичних зв'язків з Китаєм і висилкою до Пекіну державного секретаря Сайруса Венса, який відвідає Японію і Китайську Народну Республіку в кінці серпня ц. р. Багато уваги китайські і також західньо-европейські газети присвятили заяві заступника міністра КНР Ю Чана, який в інтерв'ю з головним редактором німецької газети „Ді Вельт'' Г. Кемпом висунув питання спільних інтересів між Західньою Европою і Китаєм. Спільність, на думку Ю. Чана, полягає в тому, що Китайська Народна Республіка почуває себе однаково загроженою з боку СССР і це, мовляв, є причиною чому Китай турбується і цікавиться політичними потягненнями країн Західньої Европи. „Китай не має жадних особистих інтересів в Европі'', — заявив китайський політичний діяч. „Ми тільки змагатимемо до створення спільного фронту проти Москви, яка загрожує не тільки нам, але всьому світові'', — сказав Ю. Чан. На думку Ю. Чана, Совєтський Союз, щоб поконати Китай, мусить наперед впоратися з вільними західньоевропейськими країнами, опанувати ситуацію на Близькому Сході, закріпитися на Індійському океані і в Африці, зневтралізувати ЗСА, щоб „розв'язати'' корисно для нас китайську проблему. Тому в інтересі західнього світу повинно бути зміцнення Китаю, який, мовляв, є тією балянсуючою силою, що здержує експансивний похід СССР на вільні країни. За словами Ю. Чана, Москва й далі тримається засади: „пограбоване є моєю власністю; мені належиться також й те, що я ще думаю пограбувати''.

Виходить, що в китайській закордонній політиці не передбачається основних змін, а відношення Китаю до Москви залишається й далі ворожим, доказом чого можуть послужити численні заяви у китайській пресі та у поширювані пресовою агенцією КНР „Гсінгуа''. Також в СССР розпочалася загострена пресова кампанія проти Китаю, а совєтські центральні пресові органи відновили атаки на чолових китайських політиків і військовиків, які, за совєтськими оцінками, „створюють атмосферу нетерпимости'' і „займаються розпалюванням війни''.

Можна, отже, думати, що й в найближчому майбутньому суперництво між китайськими і совєтськими комуністами зростатиме. Покищо Китай зміцнює свою військову силу, намагається одержати від ЗСА модерну зброю і технологічні виряди, щоб бути готовим до відплатної акції проти тих, які, за словами Ю. Чана стараються захопити владу над світом.

Любов Коленська

СОВЄТСЬКА КОНСТИТУЦІЯ І ПЕКІН

Ще кілька десятків років тому червоний Китай і Совєтський Союз були в добросусідських стосунках, бож в лютому 1950-го року, рік після проголошення Китайської Народної Республіки, обидві комуністичні країни, під час владування Сталіна, підписали договір „про дружбу, союз і взаємодопомогу''. У 1960-их роках, коли при владі в Кремлі був Нікіта Хрущов, взаємовідносини поміж Китаєм і СССР погіршилися, спричинені територіяльними та ідеологічними конфліктами. Між китайцями і совєтами почалась пропагандивно-ідеологічна війна, а Китай також висунув територіяльні претенсії до СССР. У 1969-му році дійшло навіть до збройних сутичок. З того часу, з кожним роком, чимраз більше ширшала прогалина поміж цими двома комуністичними країнами і зростала ворожнеча, не зважаючи на їхню спільну марксистську ідеологію.

Привід до нового конфлікту дало проголошення проєкту нової конституції СССР, над схвалюванням якої кожноденно захлинається від похвал совєтська преса, вміщуючи на своїх сторінках не тільки голоси письменників, журналістів, робітників та різних товариств, але й спонукує туди писати...учнів різних шкіл. Виглядає це неймовірно, але факт, що останніми часами у совєтській пресі про проєкт нової конституції школярі не тільки висловлюються, але ще й висувають свої різні пропозиції та доповнення, мовляв, вони, як і ввесь „радянський народ'', беруть участь у „зростанні комунізму''.

Відносини поміж обома країнами погіршив факт, що про проєкт нової конституції заговорив критично Пекін, на що гостро зареагував політичний коментатор ТАСС-у. В. Гончаров в коментарі „Проєкт Конституції СРСР і пекінські наклепники''.

В. Гончаров підкреслює важливість створення проєкту нової конституції, „про появу якої заговорив ввесь світ'', а зокрема „з великою увагою поставилися до нього прогресивні, революційні сили світу, борці за національне визволення (читай: марксистські партизани, типу анґольських, В'єт Конг) і соціяльний прогрес''. Проте, — виявляє своє обурення совєтський коментатор, — не так поставилися до проєкту нової конституції Китай, а впоряд з ним Чіле, які опинилися „серед тих нечисленних держав, де вживаються всі заходи, щоб втримати народ у повному невіданні відносно проєкту нового Основного Закону СРСР''. Г. Гончаров також закидає пекінській пропаганді, що вона намагається „перекрутити суть'' проєкту нової конституції.

Совєтський коментатор накидається на „наклепництво'' зокрема на аґенство „Сінгуа'', обидві центральні китайські газети — „Женьмін жібао'' і „Гуанмін жібао'', а також на пекінську — „Дагун бао'', які на думку Гончарова „опублікували цілий ряд брехливих коментарів'', не наводячи навіть цитат з конституції. Гончаров, називаючи китайських коментаторів „теоретиками'', пише, що вони, йдучи „за безглуздими вигадками'', договорюються до того, що „ніби проєкт нової Конституції ‚відображає інтереси монополістичної буржуазії'(!?), створення загальнонародної держави в СРСР оголошується відмовою від принципів марксизму-ленінізму''.

В дальшому, совєтський коментатор закидає Китаєві, що „пекінські наклепники'' не випадково відходять від правдивої розповіді про політичну й економічну системи СССР та про Ради депутатів, бож порушення питань, що знаходяться в проєкті нової конституції, це для Пекіну — „пряма загроза'' антидемократичному режимові в Китаї, ніхто бо інший, як саме китайський уряд у 1960 роках — роках т. зв. „Культурної Революції'' зліквідував „конституційні органи влади, розігнав профспілки та інші громадські організації, де створені Мао Тсе-тунґом потворні форми життя повністю зберігаються його наступниками''.

В. Гончаров також заявляє, що причиною в цьому,що китайська пропаганда „особливо ретельно замовчує передбачені проєктом широкі соціяльно-економічні, політичні права і свободи громадян СРСР'', є ніщо інше як те, що в сьогоднішньому Китаї „нехтують не тільки права, а й найбільш насущні, елементарні потреби трудящих''.

Совєтський коментатор зокрема критикує „найлютіші нападки'' китайської пропаґанди на той розділ проєкту совєтської конституції, „де оформляються основні принципи ленінської зовнішньої політики миру'', бож відомо, — твердить Гончаров, що „антирадянці з Китаю є проти мирного співіснування держав з різними соціяльним ладом'', і що Пекін „явно шукає спільних позицій з імперіялістичними колами'', які, одні і другі, хотіли б розпалити міжнародний конфлікт.

Закінчуючи свій коментар, В. Гончаров закидає пресі західнього світу, що вона, не зважаючи на те, що китайські пропагандисти — „антирадянці'', висловлюючи політичні інсинуації на адресу проєкту нової конституції СССР, вживають ультрареволюційної фразеології, ця ж преса радо їх передруковує, не дивлячись на те, що ця фразеологія не співзвучна з їхніми політичними міркуваннями. І В. Гончаров підкреслює, що для Заходу головне: „Запекла ворожість Пекіну до Радянського Союзу, до реального соціялізму''.

А. Сливоцький

КОНЦЕПЦІЯ СИЛИ І ТВОРЧОСТИ

В 1974 р. вплинула до Централі ФКУ пожертва-чек, виписаний на$14,000.00. Спершу кожний думав, що це помилка, що жертводавець вставив додаткові два чи три зера.

Але ні, жадної помилки не було. Навпаки працівники ФКУ мали нагоду познайомитись з одним із найбільших ділових та творчих особистостей Української Діяспори. Особа, яка від того пам'ятного дня в 1974 р. не лишень піднесла свою пожертву на загальну суму понад 45,000 долярів, але й своїм способом думання та підходом до проблем Української Діяспори відіграє та відіграватиме провідну творчу ролю в розвитку української сили та потенції — це Петро Яцик.

Найкращий погляд на унікальний характер Петра Яцика дають його улюблені вислови. Своєю стислістю та безпосередністю вони віддзеркалюють його пряме, безпосереднє та точне бачення різних аспектів людської проблематики. „Життя — це творчість''. „Труднощі створені на те, щоби їх поборювати''. „До сильних світ належить''. „Кожний може в собі віднайти й виплекати силу''.

Ці прислів'я знаходять своє застосування передусім в будівельному підприємстві Петра Яцика, що зазнало феноменального розвитку та, що важливіше, дальше зростає сильними темпами. Треба відмітити, що надзвичайно приємно та повчально спостерігати Петра Яцика при роботі. Спостерігаються деякі основні риси — рішучість, наполегливість, терпеливість, ясне бачення цілі та успішний хід до її здійснення. Для молодої української людини — цей взірець дії має колосальну виховну вартість тому, що він зосереджує увагу на успіхи, а відтягає від узвичаєної зосереджености та наріканнях на гостру конкуренцію та вболіваннях над утраченою нагодою і успіхом інших. Коли розуміти культуру даної нації широко та правильно, себто як сукупність творчости всіх прошарків суспільства — мистців, фахівців, підприємців — тоді ця підприємницька праця виринає не тільки як великий осяг, але також як значущий та плідний приклад для наслідування іншим.

Унікальність Петра Яцика полягає також в тому, що він настоює на потребі перенести згадані засади в сферу української проблематики. Бачачи із свого промислового досвіду, що величина веде до більшої величини, а роздрібнення запевнює слабість та заникнення, Петро Яцик прийняв за одну із основних своїх концепцій те, що всі українці у Вільному Світі невідкладно мусять сконцентрувати свої дії, щоб здійснювати такі загальноукраїнські цілі, як розвиток української науки; зберігання ідентичности та молодої української субстанції шляхом плекання гордости, осягу та самопошани; здобуття признання та респекту в міжнародному науковому естаблішменті; творення наукової, а відтак світової опінії.

Ясність думки та візії Петра Яцика можна відмітити в його рідкісних, але влучних писемних виступах, які появлялись на сторінках української преси. Його працям притаманне шукання не тимчасового виходу із трудної ситуації, а радше стримління до оформлення основної, довготермінової розв'язки даних проблем. Цей підхід випливає із зрозуміння того, що кожна кінцева розв'язка, в противенстві до тимчасового латання, вимагає візії та наполегливої праці, щоб здобути здійснення того, що спочатку видавалось нездійсненою мрією.

Не зважаючи на часові обмеження та вимоги, що їх накладає ведення динамічного та зростаючого підприємства, Петро Яцик скеровує свої зусилля в напрямі організації та діяльности Комітету ФКУ на терені Торонто. Петро Яцик, як голова Комітету ФКУ на Канаду, є відповідальний за успіх ФКУ на цьому обширному терені, але з притаманною йому діловитістю він вирішив на початок зосередити зусилля на Торонто—місті, яке спроможне здобути визнання; як найбільш динамічний та творчий центр українства в цілій Українській Діяспорі. Заходами Петра Яцика, адвоката Данилова та інших членів Комітету ФКУ в Торонто зорганізовано панель, що відбувся 27-го лютого ц. р. в Торонтонському університеті. Не зважаючи на те, що в тому часі відбувались інші імпрези, на панель прибуло понад 300 осіб. Ця подія сильно посунула вперед справу української науки, і заклала міцні підвалини для дальшої дії на терені Торонто. Також зорганізовано зустріч із пресою в суботу, 26-го лютого, а в неділю ввечері, 27-го лютого, присутні на прийнятті, що відбулося після панелю, пожертвували 11,000 долярів на Український Гарвард.

Сукупність зорганізованих подій віддзеркалює діловий підхід організаторів та вказує на великий потенціял цього великого українського центру.

Особиста жертвенність Петра Яцика, його інтенсивна праця в зростаючих рамках власного підприємства та успішна дія на користь ФКУ в Торонто та в Канаді будують віру в майбутність Української Діяспори. Водночас вони показують, що майбутність не можна здобути інакше, як впертою працею, інтенсивним зусиллям та плеканням української сили. Для нас, молодих співробітників ФКУ, Петро Яцик — це взірець для наших зусиль, виклик для наших здібностей та доказ потенції і живої, динамічної майбутности Української Ідеї.

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Алла Коссовська. ЦІНА ДУШІ. (В-во) Карби, 1977, ст. 286. Обкладинка Богдана Титли.

В цій книжці Алли Коссовської, що є шостою книжкою її творів, повинна була бути і стаття про письменницю, а не тільки її фото. Авторка видала досі дві повісті — „Гірський вовк'' і „Двісті перший'', якими захоплювалися читачі, а ще більше читачки, бо нетерпляче хотіли знати, чим закінчиться зручно заплутана історія. А. Коссовська має вже видані дві збірки поезій — „Бабине літо'' і „Паморозь'' та одну п'єсу.

В новій книжці авторки маємо аж 21 твір — оповідання, а то й повісті — і ця книжка може бути цікавою товаришкою під час дозвілля, коли забагнеться людині подумати і про свою душу, про яку в книжці Коссовської є гарний нарис під заголовком „Ціна душі'', в якому читається про те, що в „житті є дві речі — дві прекрасні речі, для яких варто жити: любов і воля''.

Тематика в авторки різнорідна, але цікава, бо Коссовська дбає про те, щоб таки оповідати в своїй прозі, а не філософувати й роздумувати, чого так багато в нашій мистецькій прозі. Авторці вдаються твори, в яких вона виявляє свій детективний хист розв'язувати секретно виконані злочини: згадаймо хоча б „Двісті перший'', „Сережка'', або „Краплина безбарвної рідини'' та „Помилка''.

Та авторка вмістила на чолі своєї книжки й оповідання „Право на ненависть'', в якому пише про „розриті могили жертв ЧК з сотнями розпухлих трупів, з „рукавичками'' із людської шкіри, знятими разом з нігтями з живих рук, голод, 1933-ій рік, єжовщину''.

Нова книжка Алли Коссовської „Ціна душі'' читається легенько і не хочеться її відкладати, не дочитавши до кінця. Якби наша читацька громада була така численна, як в рідному краю, то мистецьку прозу авторки треба б було видавати високими накладами, а тут, гадаємо, що „Ціна душі'' вистачить для тих, що вже знають авторчину творчість і люблять читати.

Мистцеві Богданові Титлі вдалася гарна кольорова обкладинка до цієї книжки.

Книжку купити можна за шість долярів в пані Алли Давиденко, 881 Washington Ave., Brooklyn, N.Y. 11221 або в книгарні „Свободи".

Богдан Казанівський. ШЛЯХАМИ ЛЕҐЕНДИ. *Спомини. Українська Видавнича Спілка. Лондон, 1975, ст. 292. Мовний редактор—Микола Верес. Обкладинка —Дануся Казанівська. В книжці 13 ілюстрацій.*

Недавно писали ми в цій серії про спогади д-ра М. Климишина, тепер перед нами спогади Богдана Казанівського під заг. „Шляхами Легенди'', де згадується про українське підпілля на українських західніх землях і то майже в тих самих роках, що в книжці Климишина, але є і різниця в обидвох авторів; бо Климишин був на верхівці Організації Українських Націоналістів, а Казанівський працював на низах цієї організації, довідавшися про УВО в 1926 і ставши членом ОУН в 1937 році, як сімнадцятирічний працівник в Повітовому Союзі Кооператив в Радехові.

Пишемо про це, бо цей новий член ОУН сам соромився того, що такий молодий і мав „зорганізувати ОУН у Радехівському повіті'', — про що згадує у своїх споминах. Про авторову правдомовність свідчить і те, що він признається до того, що „виглядав справді кумедно'' у своїй „тюремній ґардеробі'' („Закороткі штани'' та „Непрасована сорочка''), коли урядував у Львові як командант міста після втечі большевиків в червні 1941 року, а номінував був його на цей пост тимчасово Роман Шухевич. Наведемо уривок споминів про цей факт, як урядував автор на пості команданта міста:

„Коло мене булиприявні військовики які знали місто, і за їх порадою я давав інструкції. Нікому не перешкоджало те, що я був відносно молодий, жалюгідно презентувався своїм

(Закінчення на ст. 3-ій)

Богдан Певний

ІКОНОСТАС: ЗА ЧИ ПРОТИ?

(3)

Деісусова ікона це зображення Ісуса Христа, всемогутнього володаря — Пантократора. Часто Христос на цій іконі вдягнений у єпископські ризи з митрою на голові По правій руці Ісуса Христа зображена Пречиста Діва, а по лівій — Іван Хреститель. Ікони Деісусового чину відомі в Україні від перших років прийняття християнства. Одним із перших зразків цієї ікони є мозаїка на тріюмфальній арці головної апсиди собору св. Софії у Києві. Шедевром серед Деісусових ікон являється ікона з іконостасу Вознесенської церкви в селі Березні на Черґінівщині 1761 року. Вона є одним з останніх експонатів монументально-декоративного малярства бароккової доби в Україні. Марія на березинській іконі вдягнена в козацький жупан з брокади, тканої орнаментом з народними мотивами. Цим самим орнаментом прикрашені Христові ризи і стихарі ангелів.

Над апостольським рядом міститься пророцький зі зображеннями старозавітніх пророків, з царем Давидом і пророком Ісаєю на чолі. Посеред пророків ікона з Дівою Марією з Ісусом на лоні.

Іконостас завершується Розп'яттям, під яким, звичайно, стоять Діва Марія та апостол Іван. Цікавіше усіх завершення Розп'яттям іконостасу церкви Різдва Христового в Жовкві з Пристоячими Жонами, роботи мистця Івана Рутковича.

Іконостас мав великий вплив на тематичне і стилеве формування української ікони, а посередньо через неї на розвиток українського мистецтва. Хоч обрядове призначення іконопису в загальному, а іконостасу зокрема обмежувало мистців до зображування постатей святих і релігійних сцен, то все ж таки у ньому, подібно як це було у малярстві раннього італійського Ренесансу, знаходимо початки розгалужень малярських технік, сюжетів та стилів. Наприклад, початки краєвиду в українському малярстві знаходимо в таких іконах як Благовіщення з села Наконечного на Львівщині роботи Федуска з Самбора 1579 року, де релігійну сцену зображено на тлі міста, або Преображення з села Яблунева на Тернопільщині з ХУІ ст. на тлі краєвиду прикарпатських гір.

На Західніх землях України з малярством іконостасу було пов'язане виникнення окремої іконописної школи, яка через польські національні та релігійні утиски у Львові була приневолена формуватися на провінції, у підльвівських містечках Жовкві, Судовій Вишні та інших. З того часу, окрім уже згадуваних тут видатних українських мистців Іллі Бродлаковича, Івана Рутковича та Йова Кондзолевича, не можна поминути творця іконостасу каплиці Трьох Святителів у Львові 1698 року Олександра Ляницького, автора ікон Святоюрського іконостасу в Дрогобичі 1659 року Стафана Поповича з Медики, Івана Маляра, Тому Веселовича, згадавши тільки декількох. Основною частиною творчости цих мистців було виготовлення ікон до іконостасів. Вона поступово звільнялась від візантійської умовности і позначалась впливами Ренесансу і голляндського малярства, знанням анатомії, використанням світлотіні та передачею фактури матерій, особливо оксамиту і шовку.

На центральних землях України високого рівня досягнуло малярство іконостасу в Києві й на Лівобережній Україні. У ХУІ—ХУІІІ століттях було створено так багато іконостасів, що розміри газетної статті дозволяють згадати лише декілька. Майже всі вони були знищені комуністичною владою в 1930-их роках.

У Києві, окрім згадуваних уже іконостасів собору св. Софії, Успенської церкви Києво-Печерської лаври, Миколаївського Військового собору, на окрему увагу заслуговують іконостаси собору Михайлівського Золотоверхого манастиря, спорудженого 1718 року і знищеного 1934 року, собору св. Юрія Видубицького манастиря 1700 року і Троїцької надбрамної церкви Києво-Печерської лаври 1720—30 років. Головним центром підготови київських мистців були майстерні при Києво-Печерській лаврі та соборі св. Софії. Звідти вийшло велике число видатних українських мистців: Алімпій Галик, Степан Каменський, Іван Зарудний, Захарій Голубовський, Павло Казанович, Яким Глинський, Пахомій Молодик та інші.

На переломі доби барокко і роккоко у новому стилі виконано інтер'єр Андрієвської церкви у Києві 1752—56 років. Над ним працювали мистці Олексій Антропов, Григорій Левицький-Ніс, Дмитро Левицький.

На лівобережній Україні у Чернігові існували подібні майстерні, як у Києві. На Чернігівщині вирізняються іконостаси Густинецького манастиря 1765 року і Козленецького собору 1760 року. Ікони до Козленецького іконостасу виконав мистець Григорій Стеценко (1710—81). Вершиною творчости Стеценка був іконостас собору в місті Почепі, тепер Брянської області, виконаний у стилі козацького барокко.

З майстрів малярства іконостасу слід згадати Петра Петрашева (1738—72), який виконав 1770 року, на замовлення останнього кошового Запорізької Січі Петра Кальнишевського, іконостас собору в Лохвиці на Полтавщині. Різьбу до цього іконостасу виконав Сисой Золотович-Шаламатов, який також на замовлення Кальнишевського зробив іконостас Покровської церкви у Роменах. Від 1752 року Золотович був керівником майстерні в Охтирці біля Сум. З цієї майстерні вийшли іконостаси Охтирського (1755—60), Магарського (1762—65), Лохвицького (1765—70) і Полтавського (1772) манастирів.

Пожертви значних сум грошей українською провідною верствою на мистецькі цілі сприяли розвиткові іконостасу і дали можливість дійти його мистецтву до високих творчих вершин. Меценатами мистецтва іконостасу були гетьмани Іван Мазепа, Іван Самойлович, Данило Апостол, Іван Скоропадський, Кирило Розумовський, митрополити Петро Могила, Рафаїл Заборовський, Арсеній Могилянський, а головно українська козацька старшина Микляшевські, Мокієвські, Мировичі, Барковські та інші. Навіть гайдамацький ватажок Іван Ґонта збудував 1762 року церкву в Росошках, яка була розібрана разом з іконостасом 1934 року.

Стилево український іконостас переходив усі переміни, що їх перейшло українське мистецтво. Хоч в історії українського мистецтва візантійський та барокковий

(Закінчення на стор. 3-ій)

АЛЕКСАНДЕР ПАВЛОВИЧ ЧЕРНОВ

помер ненадійно 13-го липня 1977 р.
Нар. в с. Новоспасівка, Україна.
Похоронні відправи відбулись в російській Православній церкві Покров Пресв. Богородиці.

В глибокому смутку
дружина — РУТ КОРЕЙ ЧЕРНОВ
Прошу помолитись за Покійного.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 15 липня 1977 р. відійшла у Вічність на 86-му році життя

бл. п.

СТЕФАНІЯ САВИЦЬКА-МАТЧАК

громадська діячка і кооператорка

Співзасновниця Союзу Українок у Львові у 1917 р., Українського Жіночого Союзу у Відні у 1920 р., кооперативи „Українське Народнє Мистецтво" у Львові у 1923 р., членка Надзірної Ради кооп. „Труд" у Львові, членка Ред. Колегії журналу „Нова Хата", в'язень польських тюрем, членка 42 Відділу Союзу Українок Америки, книговод кооп. „Базар" у Філядельфії і Централі Союзу Українок Америки в рр. 1955-1965.

Похорон відбувся в Торонті, 19 липня 1977 р. з церкви св. Покрови на цвинтар Проспект.

У глибокому смутку
ГУРТОК ПРИЯТЕЛІВ

П О Д Я К А

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність 19 червня 1977 р., по тяжкій недузі на 66 році життя наш Найдорожчий Муж, Тато та Дідуньо

бл. п. ВАСИЛЬ КУЗЬМА

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям і Знайомим, які в годині нашого тяжкого горя та смутку виявили стільки доброти і щирого співчуття.

В першій мірі дякуємо о. Х. Войтині за відвідування хворого в шпиталі та заосмотрення Найсвятішими Тайнами.

Дякуємо о. Г. Хміляреві за відправлення Панахиди, Служби Божої та похорону. Дякуємо п-ву М. і А. Дичкевич, М. і А. Кусиніцьким, Л. і П.Гук, А. і Ю. Колтун, С. Оленській, які відвідували в шпиталі та вдома під час його хвороби.

Дякуємо В. Літинському, який з далекої Австралії телефонував до хворого та тим зробив йому приємну несподіванку під час його важкої недуги.

Дякуємо Вп. д-рові Л. і М. Луцівим, що не пошкодували часу і труду, прийшли на Панахиду, щоб в останнє попрощати Покійного.

Дякуємо д-рові Ю. Савчакові за так зворушливу прощальну промову, під час Панахиди та вислови щирого співчуття для нас.

Дякуємо п. мгрові І. Олексіву, який накреслив перебіг життя і діяльність Покійного та тим самим звеличав пам'ять про нього.

Дякуємо п-і Н. Гуцал та Л. Калебей, які не пошкодували часу і труду, приїхати з Канади, щоб попрощати Покійного, а нам облегшити наше горе. Також дякуємо Б. і Л. Качуровським, п-ву В. І Л. Скрипчук, С. і І. Скрипчук і п-ні М. Сеник з Трентону та д-рові А. Кіпі з Аллентавну, які приїхали на похорон попрощати в останню дорогу Покійного.

Всім, що склали на Служби Божі: Дякуємо п-ву М. і А. Кусиніцьким, п-ву Ю. і К. Кузьмі, п. К. Лещукові з родиною, родині П. і Л. Гук, Х. і Л. і А. Зебздам, О. Кульчицькому, п-ву Я. і Я. Гуменюкам, С. Оленській, д-рові О. Соколишинові з родиною, К. Хамулі, І. Грицаєві, п-ні А. Юрчак з родиною.

Дякуємо п. М. Ссиитому, який під час тризни згадав Покійного добрим словом та зайнявся збіркою на Фонд Оборони України.

На фонд зложили: по 20.00 дол. Н. Гуцал, Л. Калебай, М. і М. Забравські, Ю. і К. Кузьми і О. Кузьма.

По 15.00 О. Кулицький, А. Кіпа.

По 10.00 М. Ссиитий, С. Оленська.

По 5.00 М. Дичкевич, М. Подольська, Ю. Савчак, І. Олексів, К. Лещук, П. Сіньовський, І. Грицай, М. Дзядів; А. Колтун — 3.00; по 2.00 — В. і Л. Скрипчук, В. і І. Скрипчук, М. Сеник; по 1.00 К. Хамула, Л. Гук і М. Кусиніцький.

Дякуємо Всім за чудові квіти, щирі вислови співчуття писемні, усні та телефонічні, похоронному заведенні П. Яреми за сумлінне переведення похорону та всякі поради зв'язані з ним.

Хай Всевишній нагородить Всіх сторицею за Вашу останню прислугу для нашого Дорогого Мужа, Тата і Дідуня.

У 40 День смерти, який припадає в четвер 28-го липня буде відправлена Служба Божа за спокій Душі Покійного в церкві Чесного Хреста в Асторії, о 8:30 рано.

В глибокому смутку
дружина — НАДІЯ з Родиною

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

зовнішнім виглядом в'язня, не голеного, не стриженого й у брудних та пом'ятих лахах".

Автор признається і до неуспіхів, він згадує про те, як йому „жилося" в польських тюрмах (Дрогобич, Ривіч і Сєдльце) і як тортували в'язнів московські комуністи у Львові та як він щасливо вийшов із львівської тюрми в червні 1941 року. Він згадує деяких визначніших членів ОУН, а найбільше пише про Івана Климова, останнє псевдо якого було „Легенда". Його заарештувало ґештапо 5-го грудня 1942 року у Львові і там його замучили. В'язень Федько чув слова Легенди з сусідньої кімнати:

„Я вже вам сказав, що називаюся Климів—Легенда і нічого більше не скажу. Ви, бандити, окупували Україну і грабуєте — тому з вами говорити не буду!".

Автор дійсно відтворює у своїх спогадах „атмосферу ідеалізму і самопосвяти тих українських патріотів, які включилися в боротьбу ОУН і добровільно йшли на найбільші жерви для досягнення ясної мети, яку Організація ставила перед ними" („Від Видавництва", на сорочці до обкладинки).

Книжка „Шляхом Легенди" веде читача шляхом головного її героя Івана Климова — Легенди, але вона може мати й ширше переносне значення і вести читача шляхом дій геройської УПА, що стала легендарною.

Книжка вийшла за фінансовою допомогою Петра Кірика, який пожертвував на її видання чотири тисячі долярів. Цей шляхетний крок пана Кірика з Ню Джерзі могли б наслідувати наші заможні люди та підтримувати нашу культуру у вільному світі.

ІКОНОСТАС: ЗА ЧИ ПРОТИ?

(Закінчення зі ст.·2-ої)

періоди позначені найвищим творчим піднесенням, то все ж таки українське мистецтво не слід утотожнювати лише з цими стилями. Мистецтво, як кожний живий організм, реагує на своє оточення і є віддзеркаленням своєї доби, подій, думок і уподобань. Консеквентно, від мистецтва не можна вимагати застою над одним стилем. Від візантійської умовности мозаїк і фресок собору св. Софії у Києві до динамічности ікон собору св. Юра у Львові Луки Долинського 1770—77 років, чи до роккокової пишности поєднаної зі засадами клясицизму в намісних іконах, виконаних 1784 року для церкви у Миргороді Володимиром Боровиковським, українське мистецтво пройшло довгий шлях творчих шукань. Ці шукання не припиняються і до сьогодні.

Занехування вікової традиції іконостасу на еміграції варте нашої серйозної застанови, як з релігійного, так і з мистецького боку. Це цілковито не означає, що у ділянці мистецького оформлення іконостасу на чужині нічого не зроблено. Великий вклад в оформлення іконостасу внесли мистці Петро Холодний, Михайло Осінчук, Святослав Гординський, Михайло Дмитренко, згадавши лише великих майстрів цього мистецтва серед нас. Свого виявлення в мистецтві іконостасу чекає творчість містика Василя Курилика чи експресіоніста Юрія Соловія. У декоративному оформленні іконостасу тут зроблено навіть ряд іновацій і експериментів. Наприклад, іновацією є введення народної різьби скульптором Михайлом Черешньовським в іконостас церкви св. Івана Хрестителя в Гантері (Ню Йорк). Наскільки нам відомо, в Україні одинокою спробою застосування дрібної народної різьби та інкрустації було зроблене в іконостасі церкви оо. Василян у Жовкві. Цілковито у противну сторону тяготить експеримент використання металевої, рішатчастої перегороди іконостасу церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку (Ню Джерзі).

У цій статті автор намагався вказати на деякі відомі факти з історії іконостасу в Україні і його мистецького оформлення. Хотілося б почути думку про іконостас від наших релігійних діячів та теологів.

В ПЕРШУ, НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і ніколи Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

бл. п.

ЕВГЕНІЇ КНІГИНИЦЬКОЇ з дому БОКС

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ

дня 8-го серпня 1977 р., о 9-ій год. ранку
за місцевим часом.

в церкві СВ. НИКОЛАЯ в ТОРОНТО, Канада;
в церкві ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО в КІЧЕНЕР, Канада;
в церкві СВ. ЮРА, НЮ ЙОРК, Н. Й.

В цей невимовно болючий час, просимо всіх Приятелів і Знайомих згадати Покійну у своїх святих молитвах.

Муж — ВАСИЛЬ
Доня — Д-р УЛЯНА
Зять — Д-р ІВАН
Внучок — ВАСИЛЬКО

СХІДНЬО—ЕВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ім. В. ЛИПИНСЬКОГО в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.

оповитий тяжкою жалобою, сповіщає своїх Меценатів і Членів-Фундаторів,своїх дослідно-редакційних Співробітників, усе своє спомагаюче Членство і Прихильників та все Громадянство, що в понеділок, 18-го липня 1977 р. помер трагічно у Філядельфії на 77 році життя — член Дирекції нашого Інституту і його член-фундатор та дуже близький всім нам душею радник

бл. п.

ДМИТРО ЛЕВЧУК

громадський та політичний діяч і видатний політичний публіцист.

ПАНАХИДА в похоронному домі пп. Насевичів при вулиці Тейбор Ровд у Філядельфії, у П'ЯТНИЦЮ, 22 липня ц. р., о годині 8 вечором.

ПОХОРОНИ пічнуться у СУБОТУ, 23-го липня ц. р., о год. 9 вранці, у церкві св. Покрови при 6627 Норт 12 вулиця, а опісля на цвинтар у Бавнд Бруку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойну Вдову, Паню Ірину і всю ближчу і дальшу Родину просимо прийняти наше сердечне співчуття.

УПРАВА ІНСТИТУТУ

Ділимося сумною вісткою, що 8-го липня 1977 р., на розрив серця, помер на 59-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

ДМИТРО РОХМАН

Тіло Покійного спочиває в Hannon Funeral Home, 43 W. Somerset, Raritan, N.J.

ПАРАСТАСИ — в четвер, 21 липня, в год. 7-ій веч., який відправить о. Франко, в п'ятницю, 22-го липня, о год. 7-ій веч., відправить о. Михайлів.

ПОХОРОН — в суботу, 23-го липня 1977 р., о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Михаїла, S. 3rd Avenue, Manville, N.J. Тлінні Останки будуть зложені на українському цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЕНА
сини:
МИКОЛА
БОГДАН з дружиною КЛАВДІЄЮ
ЯРОСЛАВ з дружиною ЛЮБОЮ
і внуком ТАМИСОМ
Сестра в Україні
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Головна Управа Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА
ділиться сумною вісткою, що дня 20-го липня 1977 року, відійшов у Вічність на 85-му році життя в Торонті, Канада

сл. п. полковник

ПОРФИРІЙ СИЛЕНКО

учасник Визвольних Змагань, старшина 1 УД УНА, учасник боїв під Бродами.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться 23-го липня 1977 р. в Торонті, Канада.

•

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

П О Д Я К А

У вівторок, 5 квітня 1977 р. відійшла у засвіти наша Найдорожча Мамуся і Бабуня

бл. п. ОЛЬГА ЯЦУШКО

Складаємо щиру подяку Всеч. отцям Кучмякові і Д. Библові з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку за духовну опіку і переведення похорону Покійної.

Всім паням членкиням з Марійської Дружини в Нюарку за щирі і гарячі молитви під час похоронних відправ, як також за пожертви на Служби Божі.

Окрема подяка належиться пані Н. Качмар за кількакратні відвідини під час недуги Покійної і за зворушливі слова, якими прощала її в імені цієї організації.

Сердечну подяку складаємо Вп. панам докторам Б. Худьові, Л. Кузьмакові, Ю. Стефанівському за медичну опіку і посвяту в часі її недуги.

Дякуємо п. М. Добошеві і хористам з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, як також членам Пластового Куреня „Червона Калина" та членам Станиці Ню Йорк за участь і звеличення Панахиди своїм співом.

Родині, всім Приятелям і Знайомим за вислови співчуття усно, надіслані листовно та телефонічно, за так численну участь та безліч пожертв на св. Літургії в намірені Покійної.

За все, Всім Добродіям, наше велике спасибі.

Наша подяка також похоронному заведенні Литвин і Литвин за взірцеве переведення похоронів.

син — РОМАН і донька ЛЮБОВ з Родинами

•

В пам'ять нашої Мамусі і Бабуні складаємо пожертви на:

Патріярший Фонд	$200.00
Церкву св. Івана Хрестителя в Нюарку	100.00
Будівельний Фонд Церкви св. Юра в Ню Йорку	100.00

В невимовному болю ділимося з Рідними і Приятелями сумною вісткою, що в середу 13 липня 1977 р. ненадійно відійшла у Вічність в Данкірк, Н.Й., ЗСА наша Найдорожча Дружина, Мама і Бабуня

бл. п.

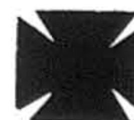
МАРІЯ з БОНКІВ ПАСІЧНЯК

Похоронні Богослуження відслужено в Данкірк, Н. Й. Похорон відбувся в понеділок, 18 липня з катедрального храму св. Йосафата на цвинтар Park Lawn в Торонті, Канада.

Горем прибиті:
д-р ВОЛОДИМИР — муж
ТАМАРА - донька з мужем д-ром ЄВГЕНОМ ВОЛОЩУКОМ
ВОЛОДИМИР, ЄВГЕН, МАРІЯННА і МАРКО — внуки

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ,

20 СЕРПНЯ 1977 р. о год. 7-ій веч. буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в катедральному храмі св. свщм. Йосафата в Торонті, Канада.
Просимо в цей день згадати Покійну у своїх молитвах.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, зокрема з усіми Земляками Тернопільщини, що в п'ятницю, 15 липня ц. р., упокоївся в Бозі, на 97-му році життя наш Найдорожчий Тато, Дідуньо і Прадідуньо

бл. п.

МИХАЙЛО ГУБЧАК

нар. 2 грудня 1880 р. в Смолянці к. Тернополя, б. директор української гімназії в Тернополі (1926-1930), професор клясичних мов в укр. гімназії в Коломиї і Тернополі, перший директор приватної дівочої гімназії УПТ. проф. таборової гімназії в Мюнхен-Фрайман, сотник Укр. Галицької Армії, учасник „Чотирикутника смерти", голова Т-ва „Бесіда" і сирітського захисту ім. кн. К. Острозького в Тернополі.

Похорон відбувся в Чікаго, 19 липня ц. р. з собору свв. Володимира і Ольги на цвинтар св. о. Миколая.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:
сини — ОСИП з дружиною АННОЮ, ВОЛОДИМИР, МИКОЛА з дружиною ІРИНОЮ 4 внуки і 3 правнуки.

„ЕПІДЕМІЧНА КАРАНТЕНА"...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

зових побаченнях; їх довгі і коштовні подорожі в політтабори виявляються даремними.

З огляду на це, ми звертаємося до державних і партійних лідерів західніх країн з проханням: перед своїми візитами до СРСР вимагати від радянських властей гарантії про те, що під час важливих переговорів і зустрічей власті, не маючи в дійсності підстав для епідемічної карантени, не будуть її проголошувати в системі політтаборів.

Текст для публікації: одною з точок Кінцевого акті нарад в справі безпеки і співпраці в Европі (Гельсінки, 1 серпня 1975 року) СРСР виявив свій замір: „в позитивному і гуманному дусі розглядати прохання осіб, які бажають з'єднатися з членами своєї родини", що живуть у іншій державі. Але до цього часу радянські власті роблять перепони своїм громадянам з'єднатися з родинами на тій же радянській території. І так, більшість звільнених з таборів і в'язниць політв'язнів не можуть вертатися до своїх хат, на свої національні території. Зокрема це відноситься до Прибалтики.

Наводимо тільки один із багатьох, багатьох фактів: лотиш Арнольде Спарне, відбувши 15 років ув'язнення, був змушений поселитися в Литві, бо з Латвії його виселили. (Слідують підписи).

Хорватські націоналісти засуджені на досмертне ув'язнення

Бруклин, Н.Й. — Федеральний суддя Джон Бартелс у середу, 20-го липня, проголосив кару досмертного ув'язнення для Звонка Бусіча і його дружини Джулієтти, хорватських націоналістів, які 10-го вересня минулого року, разом з трьома іншими хорватами, схопили літак, який летів з нюйоркського летовища ЛяҐвардія до Чікаґо, а також спричинили смерть поліціянта Браєна Мирфі, який згинув від бомби, залишеної хорватами на залізничній станції Ґренд Сентрал. Звонко Бусіч і його дружина, хоча засуджені на досмертне ув'язнення, можуть бути звільнені на поруку, він за 10 років, а вона — за 8. Три інші хорвати, Петар Матаніч, Фране Песут і Марк Власіч, хоча теж були визнані винними, але не за „повітряне піратство, яке спричинило смерть", і тому їхні кари правдоподібно будуть менші.

Ці хорватські націоналісти минулого року схопили літак, щоб звернути увагу світу на поневолення Хорватії юґославським комуністичним режимом і під час полету до Боффало, Монтреалю і Парижу розкидали летючки, тавруючи Беоґрад за поневолення Хорватії і вимагаючи відділення Хорватії від Юґославії. Вони домоглися того, що їхні заклики щодо незалежности Хорватії були поміщені в кількох впливових газетах, включно з „Ню Йорк Таймсом". В Парижі вони піддалися французьким поліційним властям.

Минулої середи, заки суддя проголосив кару, Звонко і Джулієтта Бусіч у своїх заявах до суду знову таврували Юґославію за поневолення Хорватії і вимагали незалежности для їхньої батьківщини.

Осередок СУМА в Бостоні

Хоча не часто публіковано в українській пресі про загально-виховну й культурно-освітню працю Осередку СУМА ім. Василя Біласа в Бостоні, все ж таки енергійна діяльність нашої молоді йде невтомним кроком вперед, та вказує велику майбутність молодого сумівського покоління.

На протязі минулих років виступи юнацьких самодіяльних гуртків збагачували різні концерти, академії й свята влаштовані українською громадою на терені Бостону й околиць, як рівнож розповсюджували українську мистецьку красу — співу й танків — в американських та міжнародних концертах, виставках, фестивалях і телевізійних програмах.

Минулого року у відзначенню 200-ліття Америки, та 100-річчя українського поселення в Америці, сумівська молодь в Бостоні відограла велику ролю, беручи участь з цієї нагоди в багатьох американських імпрезах. Місяць грудень в 1976-му році був призначеним „Місяцем Українців", під час якого танцювальна група старших і молодших юначок і юнаків, яка нараховує коло 40 осіб, під керівництвом д-ра Івана Барицького й Анни Носаль виступали в чотирьох телевізійних програмах, та двічі виступили в двох величавих концертах відзначаючи 200-ліття Америки, а дівочий співочий ансамбль „Галичанки" під проводом Галини Курило в супроводі мандолівої оркестри прикрасили концерти милозвучними українськими піснями. В дійсності належиться велике признання всім молодим керівникам самодіяльних гуртків, та виконавцям за їхню постійну працю, труд і самопосвяту, що так чудово зуміли представити Бостонському громадянству й стейтові Массачусетс нашу багату українську культуру.

З початком цього року, а саме 27-го лютого ц.р. відбулися Річні Загальні Збори Осередку СУМА в Бостоні. Склад новообраної Управи доповнено в більшості молодими силами, яким доручено відповідальні функції, та на яких полягає велика майбутність у проводі й вихованні підростаючого юнацтва.

Обрано нову Управу Осередку в такому складі: Стефан Сологуб — голова, Володимир Гетьманський і Олег Ленів — заступники голови, Володимир Федорів — протоколовий секретар, Славія Щудлюк — рекордовий секретар, Микола Сухий — касир, Славко Сухий — заст. касира, Іван Попик і Роман Василенко — організаційні референти, Роман Дашавець — референт зовнішних зв'язків, Романна Михайлів—культурно-освітній референт, Богданна Войтович—пресовий референт, Богдан Кавчак, Василь Носаль, Михайло Волощук — господарі, Орест Ганчар — спортовий референт, Григорій Макух, Роман Ленів, Марійка Гапій, Оксана Микитин — члени, Марія Ганчар — жіночий референт, Андрій Банадиґа, Стефан Макух, Богдан Гетьманський — вільні члени, Микола Сухий і Дмитро Мельник — делегати УККА, Володимир Оленяк — голова Контрольної комісії, Володимир Гетьманський, Василь Ворона, Микола Гапій, Стефан Микитин — члени, Іван Банадиґа, Михайло Зінків, Осип Шимонович — Товариський суд, Михайло Носаль —булавний Відділу Ю-СУМА, Марійка Ґалонжка й Роман Ленів — заступники, Орест Щудлюк — головний виховник, Романна Михайлів — виховниця.

Ріс започатковано з великим ентузіязмом, підкріплюючи дух, силу й дружнє життя Осередку. Передбачується, що з теперішним складом добрих й активних виховників, культурно-освітню й назагал всю виховну працю піднесеться на високий рівень. Виступи сумівських самодіяльних гуртків численні, зокрема поміж американською публікою, даючи їм змогу показати перед неукраїнцями своє мистецтво — культуру, любов і відданість до свого рідного.

Є віра й надія, що наполеглива праця Осередку СУМА принесе великі успіхи не лише сумівській громаді, але всій українській спільноті міста Бостону й поневоленій Україні.

Романна [Франківська] Михайлів

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КУЦАХ, членка УНС 182 Відд. Т-ва Українська Січ в Кліфтон, Н. Дж., померла 13 травня 1977 р. на 84 р. життя. Нар. в 1892 р. в Україні і стала членкою УНС в 1927 р. Полишила у смутку сина Йосифа і дочку Ольгу та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 17 травня 1977 р. на Іст Ріджлавн цвинтарі в Кліфтоні, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Г. Клименко, секр.

РОСТИСЛАВ Р. ЧУХРАЙ, член УНС 346 Відд. Т-ва „Львів" в Клівленді, Огайо, помер 31 травня 1977 на 20 році життя. Нар. в 1956 р. в Клівленді, Огайо і став членом УНС в 1965 р. Залишив у смутку матір Кляру, батька Ярослава, брата Ярослава, сестру Оксану з мужем і сином та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Фішер, секр.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 2.

М. Стебельський, Чікаго	$50.00	К. Ґуральний, Ню Йорк	4.20
Надгудсонська Округа Від. УНСоюзу — Джерзі Сити	30.00	І. Гута, Трой	4.00
Р. Слободян, Рандолф	25.00	Ю. Дутко, Асторія	4.00
Р. Горнич, Лондон	20.00	Д. Лозинський, Ню Гейвен	4.00
Л. Сисин, Ґарфілд	20.00	М. Бедзик, Парма	3.00
Б. Корнієнко, Сіннамінсон	15.00	Л. Казієвич, УНС Відд. 183	3.00
Український Ансамбль „Євшан" — Саскатун	15.00	Е. Перхач, Калюмет Сити	3.00
Д-р М. Біда, Чікаго	10.00	М. Плеш, Віллимантик	3.00
А. Вацлавський, Форест Гіллс	10.00	В. Романюк, Монтерей Парк	3.00
Е. Парніцький, Джерзі Сити	10.00	К. Василькевич, Гермайн	2.52
П. Турик, Боффало	10.00	М. Тивонюк, Торонто	2.50
Р. Кукурба, Фармінгтон	8.00	В. Буцяк, Ню Йорк	2.20
П. Борисюк, Ветерсфілд	7.20	І. Гассак, Істон	2.20
С. Жолнєрчук, Стівенсвілл	7.00	О. Карпяк, Міннеаполіс	2.20
В. Шмагло, Клівленд	7.00	Мриц Анна Сатурська, Клівленд	2.20
М. Гаркач, Лорейн	5.00	Л. Бакопоульос-Смолій Детройт	2.20
С. Карваш, Елизабет	5.00	Р. Чміль, Чікаго	2.20
С. Мачужак, Торонто	5.00	Є. Шкурат, Монтреаль	2.20
М. Мельникович, Асторія	5.00	М. Яцусь, Піскатавей,	2.20
Е. Піндічук, Скарборо	5.00	І. Вудкевич, Клівленд	2.00
К. Харкевич, Чікаго	5.00	о. М. Годинський, Міннеаполіс	2.00
В. Цинайко, Юніон	5.00	Є. Демидчук, Гамилтон	2.00
О. Яхно, Лонг Айленд Сити	5.00	А. Дмитріюк, Словн	2.00
С. Серкез, Ірвінгтон	4.40	О. Сарахман, Честер	2.00
В. Веселий, Гартфорд	4.20	П. Мельник, Вікторія	1.80
		М. Довбачук, Сомерсет	1.00
		О. Мисюк, Ню Йорк	1.00
		В. Савка, Гетфілд	1.00
		А. Блонарович, Бутвин	0.75

ТАРЗАН, Ч. 7795. Пропозиція Помпуса

IF IT'S DENSE JUNGLE YOU WANT, POMPUS, WE'RE COMING TO IT!
GREAT, TARZAN!...THE TRAVELOG FILM I DID WITH YOU IN IT WAS A BIG HIT...
NOW I WANT TO DO A FEATURE MOVIE WITH YOU AS THE STAR!
OH, NO, YOU DON'T!

Якщо ти хочеш густих джунґлів, Помпусе, то ми саме до них долітаємо!

Чудово, Тарзане!... Той фільм про туризм, в якому ти брав участь, мав великий успіх...

Тепер я хочу накрутити звичайний фільм і щоб головну ролю грав саме Ти!
О, ні, цього ти не зробиш!